

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/31/2015
Identifikačné číslo spisu: 3213010058
Dátum vydania rozhodnutia: 08.07.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:3213010058.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovej a JUDr. Petra Hatalu na neverejnom zasadnutí 8. júla 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného K. Q. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 1T 23/2013, o dovolaní, ktoré podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Romana Henčela, advokáta v Prievidzi, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 4. augusta 2014, sp. zn. 23To 61/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného K. Q. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom z 5. marca 2014, sp. zn. 1T 23/2013, uznal obvineného K. Q. za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 19. decembra 2011 v čase o 02.58 hod. s čiernou kuklou na hlave zazvonil do herne Magic Clubu - Fortuna na ul. Kukučínovej 1214 v Bánovciach nad Bebravou, po odomknutí vchodových dverí krupierkou A. M. sa vtlačil dnu a drevenou hnedou palicou o dĺžke asi 40 cm udel A. M. po pravom ramene, po čom spadla na zem, so slovami „chcem všetky peniaze čo tu máš, zabijem ťa, ubijem ťa“ ju odtlačal k baru a s palicou v ruke ju prinútil otvoriť kasu, z ktorej zobral peniaze v hotovosti vo výške 1 924,34 € a 3 000 švajčiarskych frankov (2 461 €), zamkol herňu a ušiel, čím poškodenej spoločnosti NON PLUS ULTRA, s.r.o., Ružová 111, Ilava, IČO: 36 839 787 spôsobil škodu vo výške 4 385,34 € a poškodenej A. M. pohmoždenie pravej lopatky, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie bez práceneschopnosti.

Za to súd obvinenému podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do

ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenej organizácii Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Bratislava spôsobenú škodu vo výške 10,76 € a poškodenej organizácii NON PLUS ULTRA, s.r.o., spôsobenú škodu vo výške 4 373,32 €.

Proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 4. augusta 2014, sp. zn. 23To 61/2014, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Obvinený podal proti uzneseniu krajského súdu prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, teda že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu a § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený v dovolaní uviedol, že sa nestotožňuje s vyhodnotením jednotlivých dôkazov, a to najmä preto, že ani z jedného z dôkazov nevyplýva, že sa mal v čase spáchania skutku nachádzať v Bánovciach nad Bebravou. Všetky dôkazy boli posudzované v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“. Vykonanie dôkazov nebolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní vykonané tak, aby bolo možné bez akýchkoľvek pochybností možné prijať záver o jeho vine. V tejto súvislosti podrobne rozoberal jednotlivé dôkazy. Mal za to, že v konaní nebol zistený jediný priamy dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že sa dopustil žalovaného skutku.

Ďalej poukazoval na to, že hoci jeho obhajca pri oznámení o prevzatí obhajoby vyšetrovateľovi oznámil, že má záujem sa zúčastniť všetkých procesných úkonov, nebol upovedomený o tom, že 29. novembra 2012 bol s obvineným vykonaný procesný úkon - prehliadka tela. Obvinený sa v dobrej viere podrobil dodatočnému odobratiu porovnávacej pachovej stopy. Z dôvodu nevyrozumenia obhajcu nemal možnosť sa s obhajcom poradiť a preto považoval tento úkon za nezákonný, pretože bolo porušené ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného poriadku, konkrétne jeho právo na obhajobu.

Poukazoval aj na skutočnosť, že sám znalec z odboru veterinárstvo - kynológia v pôvodnom znaleckom posudku nevyvrátil možnosť kontaminácie pachovej stopy. Potreba vykonania opakovanej skúšky svedčí podľa názoru obvineného o tom, že spôsob zaistenia pachových stôp a ich následné porovnávanie nie je možné v trestnom konaní použiť ako jediný dôkaz svedčiaci o vine.

Vzhlľadom na uvedené žiadal, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie okresného aj krajského súdu a prikázal Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

Obvinený doplnil dovolanie aj vlastnoručným písomným podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 16. júna 2015. Popieral v ňom spáchanie trestného činu. Je pravdou, že 2-4 mesiace pred lúpežou navštevoval Bánovce nad Bebravou, kde sa stretával s O. S.. Viedol s ňou rozhovor o prepade herne, v ktorej pracovala, pričom podotkol, že je to úplne iná herňa než tá, ktorú mal údajne prepadnúť. Poukazoval na to, že spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, keď sa dobrovoľne podrobil odoberaniu pachových stôp, odtlačkov aj DNA. Tiež sa dobrovoľne podrobil aj opoznávaní, kde ho poškodená A. M. neopoznala ani podľa hlasu, očí či jeho výšky. Namietal, že nikdy nebol na mieste činu a nemá vôbec tušenie, ako sa tam dostala jeho pachová stopa. V závere žiadal, aby ho najvyšší súd oslobodil spod rozsudku a celú vec dal riadne prešetriť.

K dovolaniu sa vyjadril aj prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou, ktorý rozhodnutia okresného aj krajského súdu považoval za zákonné aj dôvodné. Obvinený, ako aj jeho obhajca, dovolanie opierajú o nesprávne zistený skutkový stav. Obom súdom vytýkajú nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov. Uvedenými argumentmi sa už súdy zaoberali a náležite sa s nimi vysporiadali. Ďalej poukázal na to, že odobratie porovnávacej pachovej stopy nie je vyšetrovacím úkonom, na ktorom sa má právo zúčastniť obhajca obvineného. Nakoľko vzhlľadom na vyššie uvedené skutočnosti je podľa názoru prokurátora zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku nie sú dané, navrhol

dovolanie obvineného odmietnuť.

Najvyšší súd, ako súd dovolací, primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), že bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku); dospel však k záveru, že nie sú splnené dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Trestného poriadku.

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu práva na obhajobu.

Právo na obhajobu každého, proti komu sa vedie trestné stíhanie, je v Trestnom poriadku upravené v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por. Vyjadruje jeden z právnych princípov, na ktorých je vybudované trestné konanie a jeho zmyslom je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ako aj prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu a správneho rozhodnutiu.

Právo na obhajobu primárne zahŕňa právo na osobnú obhajobu (§ 34 ods. 1 Tr. por.), právo nechať sa obhajovať obhajcom (§ 34 ods. 1, § 36 Tr. por.), ako aj právo na povinnú obhajobu (§ 37, § 38 Tr. por.). Jednotlivé zložky práva obhajoby v širšom zmysle sú upravené v ďalších ustanoveniach Trestného poriadku.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Tr. por., ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými procesnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (porušenia práva na obhajobu), ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. g/ Trestného poriadku nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku spočíva v nezákonnosti získavania pachovej stopy v dôsledku neprítomnosti obhajcu. Uvedenú okolnosť však obvinený v písomnom odôvodnení odvolania podanom proti rozsudku súdu prvého stupňa neuplatnil,

preto najvyšší súd na tento dôvod neprihliadal.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd, bez meritórneho preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejmé nenaplnenie dôvodov dovolania uplatnených obvineným, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.